

musí míti svého otce a vůdce; otce, který poroučí, který moudrými zákony udržuje pořádek, který o všechny se stará a každého hájí proti všelikému bezpráví. Národ musí míti i vůdce, by zastával své poddané proti nátlaku národů sousedních.

A takovým pečlivým otcem a vůdcem jest náš nejmilostivější císař a král František Josef I., jenž z milosrdenství Božího řídí a spravuje celou říši rakouskou, říši to nad jiné důležitou.

Naše říše jest ve středu Evropy, aby prostředkovala mezi východem a západem. Naše říše jest sestavena z tolika různých národů, že jest obrazem celého světa. Ale i při té různosti národů, jež liší se řečí a způsoby, směřuje povšechná péče našeho nejjasnějšího panovníka k tomu, by všichni národové jeho rozsáhlé říše vespolek svorně a pokojně živi býti mohli, by všichni cítili se jako jedna veliká rodina boží.

K této svornosti a sjednocenosti svých národů poukazuje již i to vznešené, vysoce významné a nám všem známé heslo mocnářovo: Viribus unitis, tj. Spojenými silami!

A kdož z nás tuto shromážděných nepřál by si z této duše, co nejvřeleji by toto vznešené heslo císařské vešlo opravdu v tuk a krev národu mnohojazykovému rakouskému.

Zvláště my Čechové máme mnoho od vznešené rodiny Habsburské. Na východě byly by nás připravili o víru, na západě o víru a řeč. Proto naši předkové bývali věrnými poddanými, bývali věrní Čechové a Rakušané. Bývali lvové, kteří hájili vlast proti vetřelcům, bývali orlové, kteří z horských hradeb říše se snášeli v roviny, aby rozsápali řady nepřátelské.

I vy, milí vojenský vysloužilci, zvolili jste sobě odznaky svého praporu vznešený erb našeho nejjasnějšího domu císařského, černého orla habsburského, vyvolili jste sobě erb milené vlasti naší, českého lva bílého! Lev bílý s orlem habsburským. Aj co tu vzpomínek musí každému z nás vstoupiti do hlavy, popat-

ří-li na ten svůj prapor. Od počátku sjednocení mocnářství rakouského uplynulo již půl čtvrtá sta let. Co tu válek, co tu bouří. Války turecké, válka třicítiletá, první války francouzské, války o rakouské dědictví, válka sedmiletá, bouře, jež na sklonku minulého a na počátku nynějšího věku zatřásly celou Evropu. Však na kterékolivěk bojišti evropském zavítal orel habsburský – byli to synové českých matek, byly to děti tohoto bílého lva, kteří činili divy udatenství, kteří nejednou svou krví, svými těly zachovali čest zbraní rakouských a domu habsburskému korunu.

Celou řadu bitev musel bych vyčísti, kde všude šiky tohoto českého lva osvědčily svoji staročeskou chrabrost, kde všude dokázaly svoje staré světoznámé udatenství. Snad mnohý z vás tuto přede mou stojících, stál sám v dešti koulí proti nepříteli, za děsného hřmění děl, dýchal ten čpavý dým a viděl klesati a krváceti své soudruhy po stranách, ale proto přece stál na bojišti jako nehnutá hradba anebo hnal na povel vpřed.

A na tyto chvíle, kdy každý z nás, milí vysloužilci, přísahal věrnost a oddanost svému císaři a králi, na tyto chvíle upomíná vás ten bílý český lev s černým orlem habsburským na praporu vašem, každého vyzýváje, byste i nadále zůstali věrnými a zdárnými Rakušany berouce vřelého účastenství v radostných i žalostných událostech panovnického domu. Krále v uctivosti mějme.

A my všichni budeme pravými vlastenci, budeme Čechové, budeme Rakušané. Jenom neopomeňme svému vlastenectví a své oddanosti ku králi dáti pevného základu.

Kdo chce míti velkolepý dům, nestaví ho na sypkém písku, který by bouře rozvalila, ale klade základy hluboké a mohutné.